

ה אם ציור של חוזה המדינה, בנימין זאב-הרצל, כשהוא משגל אשה בת גובה בלתי מקובלת, הוא דבר-תועבה או הסתה למרד?

במשך מיספר חודשים התלבטו חוקרי מיסטר-ישראל ואנשי פרקליטות מחוז תל-אביב בבעיה זו. בפניהם היה מונח ציור מורכב, שהרצל המשגל היה הפרט הסחות מזועזע שבו. לצידו של הרצל דהר טנן שלוע התוחח שלו לא היה אלא אבר זכרות. בסמוך לאלה התנוסס דגל המדינה על מיתקן דומה, שהיה מקושש ברטית שחורה. מתחת לאלה התנופף דגל נוסף, כשהוא תקוע הפעם בתוך אבר נשי בלתי מזוהה.

את הציור מצאו שוטרים בחוברת משובח פלח שהתגלגלה לידם ונשאה את השם: פריקי — עתון הנוער הנפוס ביותר ב"ישראל. למראית-עין היתה החוברת בת 40 העמודים, קומיקס במהדורה עברית. היא כללה ציורים, קאריקטורות, וכמה בשורות חדשניות מסוג: "החיים חרא... אתה ביקשת את זה — אתה גם תבלע את זה!" או "למתיגים — אתה רק אוטומאט המבצע פקודות... זה הכל. עלה והצלח להתראות על כיסא גלגלים — אם בכלל תחזור".

מאחורי החוברת הסתתר שם תואר מרצץ. הגוף שהוציא אותה לאור כינה את עצמו בשם החזית השחורה או קבוצה אנרכיסטית פריקית ("פריק", באנגלית, — מטורף, מסומם, מטורלל). הקורא המצוי יכול היה להתייחס אל החוברת כאל חור ברט המוריסטית, שניתן להתווכח על מידת הטעם הטוב של יוצריה, אבל קשה לדרוש חוש הומור משוטרים. אלה האמינו שהם עומדים לחשוף קבוצה מהפכנית חדשה המאיימת על המישטר בישראל. אחרי שעצרו צעיר שהפיץ את החוברת בבית-ספר תיכון, הצליחו השוטרים לאתר את הגוף המהפכני שהסתתר מאחורי תחור ברט. הסתבר להם או שהחזית הטרופית הנוראית מורכבת משלושה צעירים, שני בחורים ונערה, המתגוררים יחד בקו מונה שהקימו לעצמם בתל-אביב. השלושה הם דני, סטודנט בן 27 בעל רעמת שיער אדירה, המגדיר את עצמו כאדם חרשני, פרידה, 20, עולה חדשה מרוסיה, ויעידוא, 18, גרפיקאי במקצועו.

הם הוציאו את החוברת כהוצאה חד-פעמית, ולכן לא נזקקו לרישיון להוצאתה לאור. כל מה שרצו להודיע באמצעותה לעם הוא מה הם חושבים על המלחמה, על הנוער, על עישון סמים ועל החיים בכלל.

בעלונים משוכפלים שהפיצו בנוסף ל-חוברת, ושנשאו את הכותרת הבומבסטית "ידיעות הישירות", מיצו את רעיונותיהם

ידיעות אחרונות (19.3.1973)

השופט קבע: פירסום זה הוא

המשוכפלת שלהם מרד במדינה. בעוד החוקרים חוככים בדעתם, חלפו שישנה חודשים. בתום מועד זה אין החוק מתיר להעמיד אדם לדין באשמת הסתה למרד. מי שמסית חייב לפי החוק להיות מועמד לדין תוך שישנה חודשים מיום מעצרו. אבל כיוון שלא ניתן היה לאפשר לחזית הפריקית להשתולל, הועמדו אנשיה לדין באשמת הפצת חומר-תועבה.

לפי פקודת החוק הפלילי (סעיף 179) "דבר-תועבה" הוא פירסום שכל עיקרו הוא גירוי תאוות יצרים גסה והעשוי לגרם להשחתת המוסר. בדרך כלל מופעל סעיף זה בחוק רק לגבי פירסומים פור-נוגריים טהורים. במדינה בה מופצים בגלוי חוברות-מין זרות ובהן תמונות של עירום ומישגל בכל המינים ובכל הגדר-לים, ושבה מתירה הצנזורה סצנות מי-גל בסרט קולנוע, קשה היה לנחש כיצד ניתן להרשיע בהפצת דבר תועבה בגלל ציור כזה אברי הפראה שניים וגבריים. אפילו עד התביעה, מנהל בית-הספר התי-כון ביהוד יוסף משולם, שהועיק את ה-מישגל כאשר הופצה החוברת בין תלי-מדיו, אמר: "לא הצד הפורנוגרפי יזעזע אותי בפריקי. הציור עורר בי גועל, אבל כל צילום בפליבוי מגרה אותי יותר מאשר תוכן החוברת, שאין בה לעורר יצרים אצלי".

אבל שופט השלום התל-אביבי, יצחק רביבי, הצליח לעשות זאת. בפסקי-דין מור-מק שהוציא מתחת ידיו, הרשיע את הנאש-מים בפירסום דבר-תועבה ובקשירת-קשר למירסום.

קבע השופט רביבי:

הבעיה במישפט זה, ולמעשה בכל מיש-פט באותו נושא, היא הקושי בבחינת ה-חומר שנכלל באותו פירסום ובמסקנה אם הוא "פירסום תועבה" במשמעות סעיף 179 לפקודת החוק הפלילי. מקריאת החומר בחוברת הנושא את השם פריקי, מתחוור כי הוא בעל תוכן פוליטי מגמתי מובהק. רובו ככולו הינו הטפה של שיטנה כנגד המדינה ומוסדותיה, כנגד העיקרים עליה היא מושתתת וכנגד הערכים המקודשים לרובם הגדול של האזרחים.

אין החומר מבקר בלבד, אלא אף מנחה ומורה-דרך כיצד לקעקע את המדינה; מיש-טרה ומוסדותיה. הכתוב מלא ארס הן ברעיון המובע בו ובין בסיגנון הכתיבה.

הלכה מלפני

מאה שנה

ה ד וחלק. השאלה היא רק מה הקשר בין זה לפורנוגרפיה? שופט-השלום רביבי מצא תשובה גם

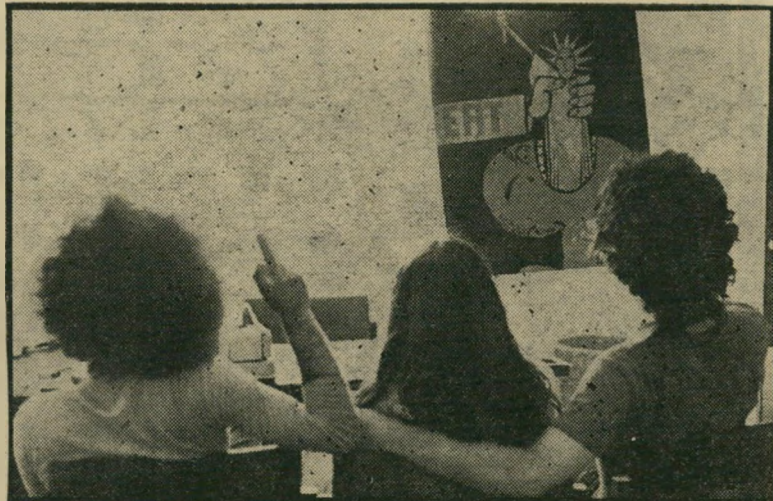
סכנה למינסר הלאומי

לכך: החומר הכתוב מלווה בציורים וב-איורים, חלקם כעין הקומיקס וחלקם סמ-ליים, כאשר המוטיב החוזר שבהם הינו אבר-המין הזכרי בהתגלמותיו שונות. כי גון: מוט דגל הלאוס, קנים למנורת סמל המדינה וכו'. ציור נוסף המאפיין תוכנה של החוברת הוא דגל המדינה תקוע בין רגלי אשה.

קשה לחלוק מחמאות לכישוריהם של המחברים והמציירים, כפי שהם באים לידי ביטוי בחוברת, אולם ניכר בהם שהיא נערכה בכוונה יתירה ע"י נושאי דגל הב-שורה האנרכיסטית.

המילים החשובות בסעיף 179 הן: "חומר תועבה... העשוי לגרום להשחתת המוסר". מתוכן ההגדרה הנ"ל ניתן להסיק כי ה-כוונה לחומר אשר עיקרו גירוי תאוות-יצרים, מה שמתכנה אצלנו חומר פורנו-גרפי. נראה לי כי הגדרה זו אינה ממצה וכי כוונת המחוקק היתה מלכתחילה להקיף חומר רב יותר... יסוד ההלכה הוא ב-פסקי-דין שניתן לפני למעלה ממאה שנה, שלפיו המיבתו הוא אס יש לחומר מגמה להשחית את הרוח ואת המוסר... מותר לכל אזרח לנהל את מילחמותיו הרעיוניות כרצונו, בתנאי שישתמש לכך בנשק לגי-טימי".

אין ספק איפוא כי "חומר תועבה" מן (המשך בעמוד 34)

המורשעים

שלושה מבין ששת הנאשמים שהועמדו לדין על הפצת החוברת פריקי, אשר הגדרה ע"ידי בית-המשפט כדבר-תועבה המסכן את המוסר הלאומי. שלושה, שני צעירים וצעירה שעלתה מרוסיה, חיים בקומונה בתל-אביב. הם ביקשו לא להדהות בשמותיהם, מחשש למקומות-עבר-דתם. הציור שבגללו הורשעו מופיע בראש העמוד, אחרי שנמחקו ממנו החלקים ההופכים אותו, לדעת בית-המשפט, לדבר-תועבה, למרות שאין בו סכנה למוסר המיני.

במשפטים הבאים: "אנו סבורים שהפית-רון לסיכסוך במזרח-התיכון אינו יכול לבוא במיסגרת המישטרים הקיימים באזור, או במיסגרת שילטונית כלשהיא. כל שיל-טון מעצם מהותו גורם למילחמות — אין כל הבדל איכותי בין שילטון זה או אחר. הפיתרון לסיכסוך באזור והשלום האמיתי יבואו אך ורק עם ביטולו של השילטון".

לחשוב מותר. אם היו מסתפקים בזה — מילא. אבל ברגע שעיסרו את ידיעותיהם בתערובת של דגלים לאומיים ואברי הפ-ראה, היה ברור שהם מסוכנים. השלושה, יחד עם מסיף החוברת ושני בעלי-ידפוס ירושלמים שהרדיסו, נעצרו כחשודים ב-הסתה למרד.

לקעקע

את המדינה!

ה אירע בתחילת 1974. החוברת הודפסה אומנם ערב מילחמת יום-הכי-פורים אבל 500 העותקים שלה הופצו רק לאחר המלחמה. במשך ימים ארוכים נחקרו שלושת הצעירים, אבותיו הרוח-ניים של פריקי, כדי לגלות אם אין אירגון עויין או גורם זר עומד מאחוריהם, ב-מטרה לנסות לעורר באמצעות החוברת